

Dinsdag, 28 januari 2014

Oncologie centrum Spaarne Gasthuis Hoofddorp

Ik loop met mijn vader de kamer van de oncoloog in. Hij stelt zich voor. Aan zijn gezicht kan ik niet aflezen of hij goed of slecht nieuws heeft. We gaan zitten. De oncoloog gaat even de kamer uit.

Een coassistent komt binnen. Ze is maar een paar jaar ouder dan ik, een jaar of twintig. Mijn vader herkent haar. Ze komt uit de buurt en werkte een tijd bij Albert Heijn. 'Doe maar een halfje wit', grapt mijn vader.

Ze gaat achter de computer zitten en begint te lezen. Ze ziet er geschrokken uit. En een beetje zenuwachtig. Op dat moment weet ik genoeg. De oncoloog is terug. Als iedereen zit, komt het hoge woord eruit.

'Jordy, je hebt lymfeklierkanker.'

De vloer zakt onder mijn voeten weg. Kanker. Dat woord verbind ik meteen met dood. Als je hoort dat iemand kanker heeft, dan gaat-ie dood. Toch?

Ik zeg niks. Er gaat zoveel door mijn hoofd.

Ik begin te huilen. Kan ik niet meer voetballen? Kan ik nog wat met mijn vrienden doen? Ik ben 18. Hoe lang heb ik nog?